

РОСІЯ ВЖЕ ПЕРЕВЕРШИЛА НАЦИСТСЬКИЙ ТРЕТІЙ РЕЙХ, ПІДСТУПНО НАНОСЯЧИ РАКЕТНО-БОМБОВІ УДАРИ ПО УКРАЇНІ



Віктор Колісник
доктор юрид. наук, професор,
суддя Конституційного суду України,
м. Київ

ЗВЕРНЕННЯ ДО СУДДІВ ТА ПРАВОЗНАВЦІВ

Перевершуючи нацистський Третій Рейх, Росія підступно нанесла ракетно-бомбові удари по Україні й саме таким чином розв'язала та веде агресивну війну не лише проти України, але й проти усїєї світової цивілізації, європейських цінностей та європейської системи загальної безпеки.

Росія багато років хизувалася Прапором Перемоги у Другій світовій війні, встановленим у 1945 році над нацистським Рейхстагом. Однак при цьому завжди замовчувала, що майже два роки (1939 та 1941 рік) СРСР дружив з нацистським режимом, надавав йому не лише нафтопродукти, нікель, молібден, пшеницю та багато іншої сировини й матеріалів, але й понад дві тисячі бомб великої потужності, що були скинуті бомбардувальниками Люфтвафе на Велику Британію. Саме з використанням радянських бомб і радянських нафтопродуктів нацистські літаки руйнували британські міста, а місто Ковентрі зруйнували вщент. Згодом нацисти вдарили балістичними ракетами Фау-2 по Великій Британії.

А в ХХІ столітті Росія наносить масовані ракетно-бомбові удари по Україні, перевершивши по жорстокості й бльознірству нацистський Третій Рейх часів Другої світової війни, адже російські війська попередньо підступно охопили Україну з трьох сторін під виглядом військових навчань та розпочали наступ на фронті, котрий на третину довший, ніж фронт вторгнення Вермахту 22 червня 1941 року. При цьому офіційні російські посадовці (зокрема й міністр закордонних справ) напередодні російського вторгнення позірно спростовували припущення світових лідерів про намір Росії здійснити військову агресію проти України, продемонструвавши вершину підступності, підлості, віроломства, бльознірства і цинізму.

Російські посадовці багато разів вихвалялися тим, що це саме радянська армія звільнила в'язнів нацистських таборів смерті у 1945 році, водночас замовчуючи те, що саме радянська співпраця та дружба з нацистським режимом у 1939–1941 роках суттєво зміцнила й посилила військо-

ву спроможність Третього Рейху до такого рівня, що той окупував та підпорядкував собі майже всю Європу. Важливий акцент полягає у тому, що саме під час дії нацистсько-радянського договору про дружбу і кордони, тобто за допомоги, сприяння і підтримки з боку СРСР нацистськими військами були окуповані та підпорядковані майже всі європейські держави та частина Північної Африки, що власне й уможливило педантичне та планомірне створення й функціонування нацистських таборів смерті, а отже й уможливило Голокост.

А як же російські судді та російські юристи реагують на російську агресію проти України? – Вони мовчать.

А от Конституційний суд Російської Федерації попередньо розтоптав міжнародне право і саме на підставі його висновків до Конституції Російської Федерації були внесені такі зміни, які дозволили Росії нехтувати актами міжнародного права (зокрема й принципом незастосування сили або погрози силою в міждержавних відносинах) та знищили поділ влади в Росії.

Своїми численними рішеннями та висновками Конституційний суд Російської Федерації відкрив двері для сваволі теперішнього глави російської держави, для узурпації державної влади в сучасній Росії шляхом створення такої системи здійснення державної влади, коли всі визначальні та доленосні рішення в Росії ухвалює лише одна особа без будь-якого демократичного обговорення, про що красномовно свідчить остання пародія під назвою «Засідання Ради безпеки Російської Федерації». Під час цього так званого засідання підлабузники і пристосуванці з вищих ешелонів російської влади улесливо та по-лакейському говорили винятково те, що хотів від них почути кремлівський очільник **Путін**.

Саме Путін одноосібно ухвалив рішення про обстріл України крилатими ракетами, про нанесення ракетно-бомбових ударів по території України та нове збройне вторгнення російських військ на територію України, яке попри намагання російських офіційних осіб називати його «спеціальною операцією» насправді за юридичною кваліфікацією є міжнародним злочином, що полягає у веденні агресивної війни проти держави-засновниці Організації Об'єднаних Націй, якою є Україна.

Слід нагадати, що саме планування, підготовка, розв'язання та ведення Другої світової війни було одним із тих злочинів, за які були засуджені головні нацистські злочинці Міжнародним військовим трибуналом у Нюрнберзі.

Сьогодні – це нове збройне вторгнення російських військ на територію України, адже російсько-українська війна триває уже вісім років, а розпочалася вона із захоплення у 2014 році українського Криму, яке Путін через рік назвав «специальною операцією» (див. фільм «Крим. Шлях додому»). Захоплення Криму повністю збігається із захопленням нацистами Австрії у 1938 році, яке так само відбулося з імітацією «народного» референдуму, що супроводжувався масовою пропагандистською істерією та багаточисельними військовими підрозділами на вулицях міст і сіл.

Війна на українському Донбасі так само була зорганізована російськими військовими та російськими спецслужбами з використанням російської регулярної армії, російської зброї та російської пропагандистської машини,

а російських найманців підбурювали та направляли на війну в Україну російські державні установи – військові комісаріати по всій Росії. Усі вісім років російсько-української війни на Сході України саме російська держава фінансувала терористичні угруповання ДНР та ЛНР, надавала їм боєприпаси, бойову техніку, військову амуніцію, військове обмундирування та грошову масу. Саме тому поза всяким сумнівом Росія фінансує та всіляко підтримує терористичні угруповання ДНР та ЛНР, тобто є спонсором тероризму у найогиднішій його формі.

Лицемірство та криводушність російського політичного керівництва полягає насамперед у тому, що Росія є постійним членом Ради безпеки Організації Об'єднаних Націй. Збройна агресивна війна Росії проти України із застосуванням ракетно-бомбових ударів та систем залпового вогню із застосуванням кластерних бомб, що є зброєю масового враження (зокрема й по житлових кварталах, лікарнях, пологових та дитячих будинках) однозначно і беззаперечно доводить, що російські військові вчинили жакливі злочини проти людяності, а Росія порушила Статут ООН і насамперед його статтю 1, згідно з якою метою ООН є «підтримка міжнародного миру і безпеки», «усунення загрози миру» та «придушення актів агресії чи інших загроз миру».

Відвертий цинізм, підступність та блюзнірство російського політичного керівництва полягає насамперед у тому, що Росія розв'язала агресивну й жорстоку війну проти України саме у той період, коли російська делегація головує на засіданнях Ради безпеки Організації Об'єднаних Націй, тобто завчасно запланувавши можливість гальмувати будь-яку негативну реакцію з боку цієї інституції та світової громадськості на розпочату Росією загарбницьку війну проти України, сподіваючись не просто на «бліцкриг», а на «супербліцкриг».

Відвертий цинізм та підступність російського політичного керівництва полягає й у тому, що воно виправдовує застосування крилатих ракет, ракетно-бомбових ударів, фронтової авіації, систем залпового вогню, наступальні бойові дії російських сухопутних військ та військово-морських сил на території суверенної української держави заявленими нісенітницями та фантазмагоричними припущеннями про буцімто якийсь там «державний переворот», якусь міфічну «київську хунту» та «українських нацистів», яких чомусь ніхто не побачив ще жодного разу (як ту само чорну кішку, яку важко віднайти в темній кімнаті, особливо тоді, коли її там немає).

Відвертий цинізм та підступність російського політичного керівництва полягає й у тому, що воно виправдовує агресивну війну тим, що ставить за мету «навчити» український народ «правильно» обирати «правильну владу» саме тоді, коли в самій Росії результати виборів уже третє десятиліття відомі наперед (тобто виборів у Росії фактично давно вже немає) і до того ж задовго до призначення дати виборів, а нинішній кремлівський керівник продовжує сидіти на вершині російського владного Олімпу вже довше Брежнєва (майже 22 роки), хоча однією з головних ознак демократії є насамперед періодична змінюваність публічної влади з дотриманням демократичних процедур.

Відвертий цинізм та підступність російського політичного керівництва полягає й у тому, що воно брехливо намагається переконати увесь світ, що буцімто не воює проти мирних мешканців на території України, а лише завдає ударів по українських військових частинах, військовій інфраструктурі та складах боєприпасів.

Таке виправдання немає нічого спільного зі здоровим глуздом та елементарною логікою і ґрунтується на маячні та хизуванні нахабного божевільного, адже українські військові – це так само люди, що мають право на життя, на приватне і сімейне життя й прийшли у цей світ для того, щоб робити добро, а не гинути в боях через марення особи, яка втратила зв'язок з реальністю. Людське життя (включно й життя військового) – це в Україні (на відміну від Росії) найвища соціальна цінність, якою не може нехтувати ні своя, ні тим більше чужа держава. Ми, українці, цінуємо життя всіх громадян, незалежно від того, є ця особа цивільною або військовою, чоловіком чи жінкою, дитиною чи літньою людиною. А куца макітра кремлівського очільника не може досягнути цю просту мудрість, бо він – не сповна розуму, бо, мабуть, *«у нього не всі дома і вони вже ніколи не посподяються»*, як казав Стецько з п'єси Г. Квітки-Основ'яненка «Сватання на Гончарівці».

Відвертий цинізм та підступність російського політичного керівництва полягає й у тому, що воно, кинувши російські війська на прорив до столиці України найкоротшим шляхом з північно-західного напрямку, фактично вчинило глум над пам'яттю жертв Бабиного Яру, адже вони наступали саме там, де нацисти в 1941 році здійснили масові розстріли євреїв, українців, росіян, ромів і багатьох людей інших національностей, включно й немовлят. Тобто російські окупанти у XXI столітті йдуть у Київ та й по всій Україні тими самими стежками, що й німецькі нацистські орди у 1941 році. Хочу нагадати: ці стежки – це пряма дорога, що привела нацистів до Нюрнберзького трибуналу за злочини, вчинені під час Другої світової війни, а російське політичне та військове керівництво доведе (дай Боже) до Гаазького трибуналу.

Відвертий цинізм та підступність російського політичного керівництва полягає ще й у тому, що російські військові захопили ЧАЕС і світ знову на порозі нової екологічної катастрофи, тому що персонал ЧАЕС нині перебуває у стані заручників, адже фахівці ЧАЕС втомлені, виснажені та знервовані, не мають можливості для повноцінного відпочинку та харчування. Це так само, коли б авіаційний диспетчер, який не спав три доби, вів лайнер з кількома сотнями пасажирів на посадку в аеропорту. А російська військова техніка, проїхавши через зону відчуження навколо ЧАЕС, принесе радіоактивний пил на околиці української столиці. Російські ракети та снаряди уже спричинили екологічну катастрофу, бо вони зруйнували сховище радіоактивних відходів, палають нафтобази, а на Сумщині, де багато хімічних виробництв, обстріли приведуть до витоку хімічних отруйних речовин, тобто до масштабної екологічної катастрофи.

Відвертий цинізм та підступність російського політичного керівництва полягає й у тому, що воно устами офіційних представників вимагало здійснити «демілітаризацію» України шляхом вивезення з України військової

зброї, а потім підступно й віроломно (бо багаторазово обіцяли в підписаних договорах поважати територіальну цілісність України) напали на Україну. Це виглядало саме так: нехай майбутня жертва складе усі засоби захисту, піднімі руки, а вони – російські, начебто «суперпрофесійні» військові – урочистим маршем пройдуть і зроблять з жертвою усе, що забажають.

З огляду на такий перебіг подій, віроломство, підлість, цинізм, підступність, блюзнірство і російського політичного керівництва, і російського Конституційного Суду плекаю надію на те, що правознавці та судді конституційних судів європейських держав і насамперед найбільш авторитетного серед них – Федерального конституційного суду Німеччини, мають мужність, сміливість і рішучість для того, щоб відверто назвати війну Росії проти України на українській території агресивною війною, щоб відверто назвати Росію країною-агресором, щоб відверто назвати порушення норм гуманітарного права та дії російської армії злочинами.

При цьому німецьким політикам, які багато разів публічно визнавали провину перед Росією за жертви та шкоду, завдану під час Другої світової війни, маю нагадати, що нацистські війська у 1941–1942 роках насправді окупували 9 % радянської території загалом (водночас 14 % російської території). А от Україна була окупована нацистами повністю (тобто під окупацією перебували 100 % української території) і страждали українці під окупаційним режимом набагато довше (три довгих і страшних років, сповнених болем, кров'ю, поту і сліз).

А нині Росія принесла в Україну масовані бомбардування, артилерійські та ракетні обстріли, системи залпового вогню та танкові колони, наслідками яких стали щоденні людські жертви, біль, кров, піт і сльози. Росія стала на один щабель з нацистськими злочинцями та навіть перевершила їх за цинізмом, підлістю і підступністю.

Показово, що російські війська використовують ракетно-бомбові удари та системи залпового вогню, у тому числі систему залпового вогню «Смерч» з кластерними бомбами, які розсипаються на величезну кількість бомб меншого розміру, частина яких вибухає відразу, а частина перетворюється на міни уповільненої дії, які можуть опинитися у руках дитини або на які може наступити будь-хто.

Судді конституційних судів європейських держав та правознавці європейських держав! Майте мужність назвати такі дії російських військових та російських політиків звірством і варварством, а також публічно дайте власну юридичну кваліфікацію таких дій, адже вказані системи є зброєю масового ураження. Це буде ще одним визначенням звирячої сутності російського авторитарного режиму для європейської громадськості та й для всього цивілізованого світу.

У перший день весни 1 березня 2022 року російські війська знову завдали ракетного удару по Харкову, зокрема по майдану Свободи, що є символічно, адже російські агресори намагаються вбити свободу в широкому розумінні – свободу не лише українського народу, але всієї європейської спільноти і всього цивілізованого світу. ■